

[Nørgaard Sørensen]

de, men man kunne måske opfatte det således, at fremskridtspartiet har et ønske om, at det danske budskab til alverdens folkeslag via FN bør være, at man skal have al ulandsbistand væk, man skal væk med FNs bestræbelser på at bekæmpe de økonomiske uligheder mellem den rige og den fattige verden, og man skal først og fremmest sørge for at lære esperanto. Vi finder altså prioriteringen temmelig mærkværdig.

Desuden må det, som ministeren var inde på det, siges, at esperanto realistisk vurderet ikke har store chancer for at blive accepteret uden for den latinske sprogstamme og uden for de lande, som tilhører denne sprogstamme, og det alene gør, at forslaget er urealistisk, og vi må derfor afvise det.

Fogh Rasmussen (V):

Der er ikke sparet på vingesuset i bemærkningerne til det foreliggende beslutningsforslag. Lad mig blot citere fra indledningen:

»Langt større samkvem og forståelse hen over landegrænserne – med større eller mindre jerntæppekarakter – er imidlertid piskende nødvendig, når vi skal stække de frygtelige trusler mod menneskehedens fortsatte eksistens, som udryddelsesvåbenteknologiens fremmarch betyder.«

Og midlet i denne sag er altså esperanto. Vi er da i venstre enige i, at der er et internationalt sprogproblem. Det ville naturligvis være langt mere enkelt at have ét arbejdsprog ved internationale kongresser og i internationale organisationer. Det er ubestrideligt, at tolkning til 5-6 forskellige sprog er med til at øge bureaukratiet og sinke beslutningsprocesserne. Vi tvivler imidlertid på, at det kan lykkes at skabe enighed om et enkelt arbejdssprog. Udviklingen er i de senere år tværtimod gået i retning af at anerkende flere sprog som officielle arbejdssprog.

Så kunne man, som hr. Glistrup foreslår, skære igennem og simpelt hen tage et kunstprog, i dette tilfælde esperanto. For det første vil indførelsen af et sådant hjælpsprog nok støde på modstand i de lande, hvis sprog allerede er anerkendt som officielt arbejdssprog. For det andet vil et kunstprog, hvad enten det er esperanto eller et andet, aldrig kunne indeholde de nuancer og udtryksformer, som et levende sprog kan. Derfor kan man tvivle på, hvor meget der egent-

lig er vundet ved at indføre et kunstprog som hjælpsprog. For det tredje er esperanto kun ét blandt mange internationale kunstprog. Der er vel få, som entydigt vil udnævne esperanto til det bedste blandt disse.

I øvrigt kan man tvivle på, om hr. Glistrups forslag ville blive til noget, selv om det skulle blive vedtaget i tinget. Der er nemlig i forslaget indbygget en klausul om, at medlemslandene skal indføre undervisning i esperanto, senest to år efter at medlemslande med en samlet befolkning på over 1 mia indbyggere har ratificeret en konvention herom.

De fransk-, tysk- og engelsktalende nationer, som allerede er dækket ind med internationale sprog, vil næppe være tiltrukket af et nyt hjælpsprog. Da esperanto tilmed har ringe forbindelse til de slaviske sprog, for slet ikke at tale om kinesisk, så er det vel tvivlsomt, om der egentlig vil være lande nok med en samlet befolkning på over 1 mia indbyggere, der vil ratificere en konvention om esperantoundervisning.

Med disse bemærkninger må jeg på venstres vegne afvise det foreliggende forslag.

Kjelgaard (KF).

Jeg vil gerne undtagelsesvis trods meningsforskelle på mange områder komplimentere forslagsstillerne for bemærkningerne til beslutningsforslaget. De bærer præg af et grunddigt og dygtigt forarbejde, og meget af det anførte kan vi i det konservative folkeparti ikke være uenige med forslagsstillerne om. Jeg kunne have lyst til i en parentes at bemærke, at »esperanto« egentlig er synonymet for »den håbende«, og det er sikkert ret karakteristisk for forslagsstillerne i al almindelighed.

Jeg tror, det er rigtigt, at de forskellige sprog i høj grad er med til at besværliggøre forståelsen mellem mennesker. Selv dialekterne, f. eks. forskellen på jysk og københavnsk, er tilsyneladende et problem for mange. Det er uden tvivl rigtigt, at fastholdelse af nationalsprogene er årsag til meget unødigt bureaukrati. Men det virker lidt påfaldende, at 1.500 parlamentarikere fra hele verden, heraf 165 fra Danmark, i 1966 rettede henvendelse til FN om at gøre brug af esperanto, uden at der til dato er sket noget som helst i den retning.